

Dečerní ticho

17. dubna 2019

Nezávislý deník pro lepší společnost

mafie.podsveti.cz

10 rad od největšího mordýře

1 Ptát se člověka, jestli je váš vrah, vás může stát život. Především v případě, že to váš vrah skutečně je a jen vás nemohl poznat.

2 V podnicích si vybírejte místo s výhledem na dveře. A ideálně daleko od nich. Rozdíl mezi životem a smrtí je někdy jen pár sekund.

3 a) Když vás nesleduje vrah, může vás sledovat jeho komplic. A to může klidně být člověk sedící v zaparkovaném autě. Logo BMW na Felicii by vám také mělo přijít přinejmenším podezřelé.

b) Nevěřte nikomu, komu nevidíte na pravou ruku. Zbraň se dá schovat i pod magazín o autech.

c) Instruktoři z autoškoly jsou svině. Rádi vás pro své vlastní pobavení nechají zabít.

4 Někdy je lepší neutíkat. A když už zdrháte, dejte si aspoň pozor, abyste vrahovi neskřípli ruku do dveří. Bolelo to.

5 Umět rychle tasit je jednou z nejdůležitějších schopností úspěšného mafiána.

6 V hospodě sledujte každého. Váš vrah může být i ten mladík s pivem. Kamarád, se kterým se baví, totiž taky může být jen najatý komparzista.

7 Rozvědka většinou podává spolehlivé informace. Nepodceňujte je.

8 Vedle vaší oběti může v čajovně sedět i váš vrah. Bacha na to.

9 Že vám vrah zamává a tváří se, že vás zabíjet nebude, když už jste si ho všimli, ještě neznamená, že vás opravdu nezabije. Promiň, Evo.

10 Když se vás někdo zeptá na jméno, nemusíte odpovídat pravdivě. A hlavně mějte přehled, ve které kapse máte rukavičku. Mám u tebe pivo, Vašku.

-Předposlední mafián-

UVNITŘ: DOPIS NA ROZLOUČENOU OD POSLEDNÍHO MAFIÁNA

Celý dopis a exkluzivní fotografii naleznete na třetí straně!

Náš agent zahájil svůj lovecký den odpoledním pivkem s duší své bývalé oběti a pak se přesunul do svého doupěte čekat, až donespustí sledovací štenice. Bohužel silné pivo ho po práci zmožilo a jak už můžete vědět z předchozích reportů, náš agent není zrovna z těch nejlepších. A tak zkrátka na gauči usnul. Když se probudil, byl už sledovaný Mario Jacobucci na pohybu. Agent do sebe kopnul jedno malé espresso a zalarmoval svého komplice a společně se vydali nahoru Žižkovským tunelem lovit do víru Noci.

Bohužel ani ve školení s GPS technikou náš agent neexceloval a místo toho, aby Mariovi nadběhl, za ním opsal velkou kružnici přes celý Žižkov, aby nakonec zjistil, že sledovaný se nachází ve Storm Clubu - tedy hned u ústí tunelu, ze kterého asi před tři čtvrtě hodinou vylezli. Dostat se do klubu bez lístků by bylo dosti riskantní a také nechtěli střílet mezi tolika lidmi. Nezbyvalo než čekat, až štenice opět chytne signál a Mario podnik opustí.

Čekat ve vedlejší hospodě bohužel možné nebylo, protože byla zcela narvaná, stejně tak jako všechny okolo. Komplice už to přestávalo bavit. Vrátili se tedy zpět, pivo dali aspoň na druhé straně tunelu a zamířili do úkrytu. Zde se náš agent vybavil lepší sledovací technikou - přibalil powerbanku, protože donova štenice byla energeticky velmi náročná. Potřeboval dobít baterky i sobě, a tak si přichystal 3 velká vejce, 2 baculaté stroužky česneku, 100 gramů pancetty, 50 gramů parmazánu a

kousek másla. Uvařil si spaghetti carbonara, akorát tedy bez špaget a s chlebem. Holt dlouhé působení v Praze a české poměry se už začaly projevovat.

Poté, co dojedl, zkontroloval znovu sledovací zařízení. Mario byl opět v pohybu! Náš agent se rozhodl to ještě zkusit a vyrazil do akce sám. Za půl hodiny už stál na rohu opodál podniku, ve kterém cíl popíjel se svou paní a poslouchal poesii. Vzhledem k tomu, že konečně nainstaloval aplikaci, kterou mu don doporučil, viděl náš agent na svém zařízení svou i Mariovu polohu zároveň. Tohle už musí vyjít, říkal si naivně. Odhadl, že až Mario opustí podnik, půjde dolů z kopce na tramvaj a bude snadné mu nadběhnout. Ukazatel se skutečně asi po čtvrt hodině vyčkávání dal do pohybu, ale byl značně rozkolísaný. Náš agent seběhl dolů, aby zjistil, že tím směrem se cíl nepohybuje. Místo toho se vydal tam, kde před chvílí náš agent číhal. Náhle se polohy na sledovacím zařízení protnul. Ale náš agent stál na špatné straně ulice! „Porca puttana!“ zaklel agent nad další promarněnou příležitostí. Vydal se tedy za nimi a sledoval je ulicemi. Ovšem Mario něco tušil a i po pěti hodinách v žižkovských podnicích byl jako ostříž. Začal se neustále ohlížet. Agentovi došlo, že o něm ví a bude muset vymyslet jiný plán. Obrátil se a rychle běžel na metro. Tak by jim snad mohl nadběhnout, jestli míří domů.

pokračování na straně 2

pokračování z přechozí strany

Skutečně to stihl, ale když se blížil k jejich bydlišti, štenice najednou přestala ukazovat. Mario ji musel objevit a zničit! Agentovi se spustil tik v koutku oka, protože už se viděl, jak bude tohle vysvětlovat do noví. Naštěstí si ráno prověřil podrobnosti o úkrytu cíle a doufal, že jej najde i bez sledovacího zařízení. Nejprve si nebyl jist, ale jistý reklamní poutač ho ujistil, že je ve správné ulici. V ten přesný moment šel se svou ženou z druhé strany i Mario. Tušil, co se chystá.

Oba muži sáhli po svých zbraních. Ozvaly se bubny, harmonika a zavýtí kojota. Ulicí proletěl místo kutálející se trávy igelitový pytlík. Mario však váhal. Představil si další bezesné noci, další dny na útěku

a bylo mu jasné, že po něm nepřestanou jít. Bude se schovávat jako krysa a nakonec stejně zahyne. Jeho smrt byla zkrátka nevyhnutelná. To proto, že don řekl: „Mario Jacobucci musí zemřít!”

Mario se rozhodl, že nezemře jako krysa, ale jako muž. Milující muž. Pravou rukou sevřel dlaň své ženy. Levou pustil svůj kolt a stiskl řetízek s křížkem na krku. Slova modlitby přerušily dva výstřely pod Nuselákem. Duše byly ještě ke všemu tak hodné, že daly zcela vyčerpanému vrahovi sklenici vody. Ten jim pak popřál už ničím nerušenou cestu do záhrobí. Vrah se pak vydal pěšky domů, protože už mu ujelo i poslední metro.

-MstiborSchwarz-

Mafiánské narozeniny aneb Krabice s překvapením

Slavila jsem narozeniny. Svému vrahovi jsem však na fórum o chystané oslavě nenapsala – částečně proto, že místo konání bylo pro mě samotnou překvapením. Trochu jsem se styděla, že nedávám svému lovcí příležitost. Avšak třicet let je na mafiána už docela pokročilý věk, takže jsem takové jubileum chtěla oslavit trochu v klidu a relativním bezpečí. V relativním proto, že na oslavě bylo přítomno četné mafiánstvo, a mně bylo tím pádem jasné, že v utajení dlouho nezůstanu a zvěsti o mé přítomnosti se mohou k mému vrahovi dostat rychlostí blesku. Svou rukavičku jsem tedy rozhodně neodložila a svoji obezřetnost neztratila.

Hodovalo se, pilo a hosté postupně přicházeli i se svými dary. Později dorazil i můj bratr, který měl ten den také narozeniny (ale dvojčata nejsme). Seděla jsem strategicky na lavičce za stolem, tudíž s krytými zády a dobrým výhledem do lokálu. Když bratr sotva přišel ke stolu, zavčas jsem se jej zeptala, zda není můj vrah. On dotaz opětoval. Obě naše odpovědi byly naštěstí záporné. Po těchto nezbytných zdvořilostních formalitách jsme se již mohli vřele sourozenecky přivítat a vzájemně si popřát k narozeninám. Bratr si začal odkládat věci a zároveň prohlížel dort s planoucími svíčkami, který mi byl krátce před jeho příchodem předán, a já se právě chystala ke slavnostnímu sfukování.

Bratrova pozornost byla zkrátka rozptýlena. Osudným se mu ale stalo hlavně to, že onu smrtelně důležitou otázku nepoložil i ostatním přítomným. Zpoza stolu totiž nenápadně vstala sličná partnerka samotného dona Vincenza a poklidně se vydala směrem k bratrovi. Stihl ještě zareagovat a začal tasit. Smrt však byla rychlejší.

Všichni jsme strnuli úžasem a vzpamatovávali se z toho, čeho jsme právě byli svědky. Vrah a oběť jako hosté na téže oslavě narozenin? I takové náhody se v mafii stávají. Mafiánský život však jde dál a oslava se brzy vrátila do svých kolejí. Konečně jsem sfoukla svíčky na svém dortu. Tedy sfoukla bych, kdyby to nebyly ony žertovné svíčky nesfouknutelné. Obecenstvo se mým sysifovským snažením začalo dobře bavit. Ještě více než já však byla ze svíček překvapená jejich pořizovatelka: myslela si totiž, že koupila svíčky zcela obyčejně.

Dort byl rozkrájen, konzumován a večírek zdárně pokračoval. Mé pozornosti neušlo, že donu Vincenzovi zazvonil telefon a on se vydal ven. Asi nějaké důležité záležitosti, které musí hlava mafie každou chvíli řešit, pomyslela jsem si. Po chvíli se vrátil, cosi pošeptal jednomu z hostů a oba pak odešli. To už mi začalo být krajně podezřelé.

Po nějaké době to přišlo. Tedy přišli oni dva nazpátek a přinášeli velkou krabici zabale-

nou v dárkovém papíru. Všichni jsme byli překvapeni tím výjevem a zavládlo všeobecné veselí a vzrušení z toho, co se to chystá. „Není v té krabici náhodou můj vrah?“ otázala jsem se se smíchem. „To je tvůj dárek k narozeninám, pojd' si ho rozbalit!“ Jako správná mafiánka nic nepodceňuji a pro jistotu si navléknu rukavičku na levou ruku. Než stačím obejít stůl, papír navrchu krabice se začíná vlnit a nadouvat. „Já se bojím, co v tom je?“ smějí se a ostatní se mnou.

Papír se trhá a z krabice vyskakuje moje kamarádka Ivča, která slíbila svou účast a jako jediná tu ještě scházela. No, vyskakuje... spíš tak nějak vypadává, protože krabice se vlivem jejího pohybu překlopila na bok, a ona se tak vykulila na zem na všechny čtyři. „Tadá!!! Překvapení!!!!“ vyskakuje a objímá mě. Na hlavě má velkou červenou mašli a na ruce, naprosto stylově, bílou rukavičku. Bavíme se a já, spolu s ostatními nezasvěcenými, vstřebávám tohle prvotřídní překvapení. Tomu říkám parádní oslava kulatých narozenin!

Spíš jen tak, aby bylo zdvořilostním formalitám učiněno zadost, neboť podle mě tahle otázka k mafiánskému bontonu zkrátka patří, ptám se Ivči: „Jsi můj vrah?“ Její odpověď dovádí celou tu akci s překvapením k ještě větší dokonalosti: „Ano!“

-La Gatta-

VELKÉ FINÁLE

Předposlední mafián

Nehody se nestávají jen tak, jsou řetězem kritických událostí. Odhalme, co rozhodovalo v posledních okamžicích.

Tomášova oběť měla ten večer trénink. Ctižádost mu nedovolovala takovou příležitost nevyužít. Chtěl třetí double kill. Chtěl svou oběť vyřešit ještě ten den a předčasně ukončit hru.

Rychle se vrátil domů, provedl základní výzkum, připravil plán a sehnal komplice. Měli čekat v ulici, kterou se oběť bude vracet z tréninku, komplic se měl zeptat oběti na cestu a rozptýlit tím na okamžik její pozornost. Na papíře to všechno vypadalo tak hezky.

Tomáš zatím nekontroloval jízdní řád a přemýšlel, jestli si stihne před odchodem udělat čaj. Když ho však zkontroloval, zjistil, že už se oproti původnímu harmonogramu o 5 minut opozdil. Spěšně sbalil nejpodstatnější rekvizity a vydal se na cestu.

Na smluveném místě se setkal s komplicem, představil mu plán a vydali se na cestu. Hrubě však podcenil přípravu. Neplánoval trasu,

kteřou půjdou, takže pouze zamířili směrem, který se jim zdál správný. V tu chvíli zbývalo 15 minut do konce tréninku oběti.

Na chodníku potkali skupinu mužů jdoucí opačným směrem. Tomáš nepředpokládal, že by mezi nimi mohla být oběť. Přesto se však snažil vypadat nenápadně a nenavázat oční kontakt. Prostřední z mužů se zeptal Tomáše, jestli je Tomáš. Tomášovi okamžitě došlo, co se děje. Celý život mu proběhl před očima. Ve zlomku sekundy se rozhodl pro útek. Instinktivně zamířil mezi zaparkovaná auta, zkontroloval situaci na silnici a běžel na druhou stranu ulice.

Snažil se najít v kapse rukavičku, ale nebyla tam. Uvědomil si, že levou nechal doma, protože se v posledních dvou mafiánech hraje jen s pravou. Cestou metrem přemýšlel, ze které kapsy se bude nejlépe tahat. Bohužel si nemohl vzpomenout, kam ji nakonec dal. Prohlédával všech 8 kapes, kde mohla být. Marně. Na zádech ucítil dotek cizí ruky.

VELKÉ FINÁLE POSLEDNÍ MAFIÁN

REDAKCE VEČERNÍHO TICHÁ MÁ EXKLUZIVNĚ K DISPOZICI VZKAZ POSLEDNÍHO PŘEŽIVŠÍHO

Jsem posledním mafiánem a tohle je můj dopis na rozloučenou.

V průběhu dne jsem zjistil, že došlo k další smrti. Už jsem zbýval jen já a moje oběť, která se svým počínáním stala i mým vrahem. Moc jsem toho o Tomášovi ale ještě nevěděl a rozhodl jsem se pokračovat ve svém programu.

Dostalo se ke mně, že po úspěšné maturitě bude dál bojovat s rýmičkou a maximálně si udělá ZDRAVOTNÍ PROCHÁZKU okolo bydliště. To mi ale nedošlo, že tím bydlištěm nemyslí bydliště svoje, ale moje!!!

Myslel jsem si tedy, že dnes už mám klid, a tak jsem dotrénovával dřív a připojil jsem se ke kamarádům, abych nemusel jít celou cestu domů sám. Zbraň jsem měl ale pořád při ruce a to bylo moje jediný štěstí. Po pár minutách cesty jsem totiž viděl, jak mi jde naproti, rychle se společně s nějakou kamarádkou přibližoval.

30 metrů. Je to opravdu on? Nemůžu zabít dalšího nevinného člověka, policie by to už ani přes úplatky netolerovala.

20 metrů. Je to on. Vůbec si mě nevšiml. Opravdu ho ale chci dostat takhle?

10 metrů. Nezaslouží si lepší smrt? Něco elegantnějšího? Je přece jen zkušený a beru ho už skoro jako kolegu. Dělí nás jen metr a v tu chvíli moje chuť po krvi přemáhá soucit, nenápadně u boku vytahuji zbraň a ptám se: „Tome? Jsi to ty?“

Hned věděl, co se děje. Začal utíkat pryč a kličkoval mezi auty tak, abych neměl šanci přesně střít. Vyběhl jsem za ním, ale rozmáchl se po mně kolemjdoucí civilista, který chtěl asi zabránit trestnému činu, a udeřil mě do krku. Kupodivu mi ale nezpůsobil žádný větší potíže, a tak jsem se rychle dostal na lepší pozici a bez váhání jsem stiskl spoušť. Přes cestu zběsile přejížděla vozidla. Zmatení řidiči se chtěli dostat co nejdříve pryč. Počkal jsem, než projelo poslední auto a pomalu

DOBŘÁ PRÁCE.

Za těmito slovy se ale neskryvala jen hezká pochvala.

Jsem posledním mafiánem a tohle je můj vzkaz na rozloučenou.

Když nad tím teď doma v klidu přemýšlím, Tom moc dobře věděl, co mě čeká, a jeho slova mě přivedla k myšlence, že už nemám důvod zůstat naživu. Byla to totiž i moje poslední práce.

On to věděl a svými slovy mě stáhnul s sebou. Byl to jeho nápad - přijít za mnou a chladnokrevně mě zavraždit. Dokonce jsem mu předem vzkázal, že si budu dávat pozor a že on by měl taky.

Teď bych si ale přál být na jeho místě. Nevydržím dál žít s myšlenkou, že všemu, pro co jsem žil, je konec. Sedím sám doma, beže strachu ze smrti. Nuda. Dokoukávám Kmotra a přítom vzpomínám na všechny provedené práce. Hlavně na moji první oběť - Martin se jmenoval. Šel jsem za ním do posilovny, a přestože jsem ho viděl krátkou chvíli po příchodu, bál jsem se jen tak ho zabít. Nijak zvlášť mě sice nepodezřival, ale i přes spoustu příležitostí jsem na to prostě neměl. Až těsně před odchodem jsem se konečně odhodlal k útoku a tím započala moje krvavá kariéra.

Následovaly hromady převleků, triků, podplácení a vyhledávání informací. Bavil jsem se a žil jsem naplno. Byl jsem sice nejdříve opravdu nezkušený a do mafiánského světa jsem se zapletl teprve nedávno, za krátkou dobu jsem se do něj ale příjemně zamotal a teď už nedokážu dál žít s tím, že je všemu konec.

Koukám na seznam mrtvých kriminálníchků a plánuji, jak se k nim zanedlouho připojím. Dobrá práce, Tome.

Byl jsem posledním mafiánem, a tohle je můj vzkaz na rozloučenou.

jsem se blížil k místu, kde jsem Toma viděl naposledy.

Jakmile jsem přeběhl silnici a zašel za nejbližší vůz, uviděl jsem ho tam. Ležel na zemi, svíjel se. Trefil jsem ho do zad, krvácel, ale byl pořád dost živý na to, aby mi řekl 2 poslední slova, která mi doteď vrtají hlavou.

Vvvvvvražda

Běžný víkend. Jeden mafián upadl v nelibost a bylo rozhodnuto, že se o něj bude třeba postarat. Naštěstí pro něj se to očividně včas dozvěděl, protože uprchl do Brdských lesů. Naneštěstí pro mě bylo rozhodnuto i to, že se o něj mám postarat právě já. Rozmrzen brzkým vstáváním, vydal jsem se na Kačerov, kde jsem měl na půl osmou domluven sraz s řidičem, který mě měl těch 50 kilometrů za Prahu odvézt.

7:30, 7:35, 7:40, řidič nikde. 7:55, volám tomu všivákovi, kde se fláká. Nemám na to celý den. Večer mám vybírat výpalné a dostihy v Chuchli se také nepodplatí samy.

Šofér zvedá telefon a ospalým hlasem se ptá, proč ho budím tak brzy, když máme sraz za více než půl hodiny. Abych ušetřil tento report některých výrazů, řekněme jen, že jsem jej zcela nevhodně zpravil o tom, že posun času proběhl v noci na dnešek, a že mu tu hodinu čekání strhnu z výplaty a může přitom být rád, že nepřijde o prsty na ruce.

8:30, nenápadné černé auto s lehce otřeseným řidičem zastavuje na smluveném místě. Vyrážíme.

Jelikož se v této branži nepohybují krátce, mám rád své akce předem naplánované a pojištěné. Ačkoliv se cíl nachází v odlehlém tábořišti uprostřed hvozdů, mám v táboře svého informátora, který mě neustále zásobuje novinkami o pohybu cíle. „Vstává.“ „Sedí u ohně. Moc se nerozhlíží.“ Projíždíme Dobříš, zastavujeme na lesní cestě a vydáváme se s řidičem (který se ve snaze odčinit debakl z rána nabídl, že mi s odstraněním nepříjemného mafiána vypomůže) dál po svých.

Bohužel, necelých 5 minut od polohy tábořiště přichází od informátora zdrcující zpráva. „Cíl před 5 minutami vyrazil. Míří na severozápad. Jde s dalším mužem - nejspíše bodyguard. Nemohu je dál sledovat.“ Jelikož jsme se přibližovali z jihovýchodu, znamená to, že cíl má 10 minut náskok, že okolí sledují namísto jednoho páru očí páry dva, a navíc že už se nemohu spoléhat na informátora, který vysílal přesnou GPS polohu.

Řidič po jediném pohledu pochopil, že

přišla jeho chvíle. Bez pobízení zrychluje z rychlejší chůze do plného trysku. Dobře ví, že ať už cíl uprchne nebo ne, polici ráno objeví jedno nehybné tělo. Během zběsilého pronásledování kontrolujeme mapu terénu. Zpět do civilizace vede jen několik cest. Vybíráme nejpravděpodobnější a po chvíli dobíháme na dlouhou rovinku.

„Zpátky!“ zakřičím a stáhnu jej zpět do zatáčky, ze které jsme vyběhli, těsně před tím, než se o půl kilometru před námi dvojice otočí a hledí naším směrem. Jsou to oni. Bunda postavy napravo dokonale odpovídá informacím, které mi ráno předal můj kontakt. Nyní ale nastává problém. Na dlouhých úsecích je nás na cestě vidět. Pokračovat lesem však nejde dostatečně rychle. Nezbyvá nám než čekat, dokud dvojice před námi nezajede za zatáčku, načež s řidičem přebíháme dlouhou rovinku, abychom za zatáčkou objevili další půlkilometrový rovný úsek. A znovu. A znovu.

Světla mezi korunami přibývá, mezery mezi stromy rostou. Už vidíme pole. Otevřené prostranství je ještě horší. Zkoušíme se přiblížit zpoza remízku na okraji pole, není však dostatečně hustý a nemůžeme doběhnout až k cíli. Opět je necháváme odejít. Už vchází mezi první domy vesnice. Brzy nasednou do autobusu a vyrazí do Prahy. To nemůžu dopustit! Řidič se marně snaží sehnat vůz, který by nám pomohl obětí dostihnout. Nezbyvá nám, než opět běžet celou rovinku a doufat v krátký úsek za zatáčkou.

Naštěstí je na konci rovinky pouhých 30 metrů otevřená plocha a zastávka. Není na co čekat. Teď nebo nikdy. Z pouzdra na housle vytahuji zbraň a mířím. BUM! Ten zlosyn padá k zemi ještě dřív, než jeho doprovod stihne zaregistrovat, že se něco děje. Další dobře splněná práce. Rychle prohledávám kapsy kabátu, abych získal informace, které u sebe cíl měl. Nacházím. Co tu však chybí? Něco mi tu schází, něco mi tu nehraje... No věřili byste tomu?! Ten bídák si věřil natolik, že u sebe ani neměl zbraň!!!

-V-

KOUTEK POEZIE

HLEDÁM:
(naléhavě)

mafiána, 25-30 let
vysokého jako hora
který jen tak neochorá
a nepodlehne rýmičce

s jizvou na rtu
hah, pan drsňák

hlavouna, ale ne tupouna
středně těžkého vrahouna
co se neloudá
a v kině kouká
na akční trháky, ne krváky

může být i romantik
ale
hodil by se spíš mechanik

revolver Magnum 357 je podmínka
jistě ho oceníš, moc pěkná mašinka
pokud nemáš, nezoufej
možná pořídíš i na eBay

-Aneta-

MAFIE CHCE PŘÁVĚ TEBE!

mafie@podsveti.cz!

Orgomafie přijme do své náruče každého, kdo by jí chtěl nabídnout své služby (grafika, IT nebo třeba jenom prosté nadšení pro věc). Neváhej a napiš!